

op de naaktheid van Diana en de Nymf.... nu ja, ze was ook geen meisje meer, ze behoefde geen pruderie te veinzen, als haar heele wezen nog hunkerde.... enfin, maar met die laatste vraag was hij gelukkiger geweest:

„Dus u vindt het niet onaangenaam als ik u groet?“.... En toen die blik van haar en dat leuke antwoord: „Kunt u begrijpen!“.... of zoo zei ze 't niet.... zoo zoet welluidend en lokkend klonk dat juist in haar accent; al deed het dan ook een beetje onbeschaafd: „Bè, kan u net begriepel!“

Hij glimlachte, hóórde die woorden weer in den klank van haar stem.... die na bleef trillen.....

Méér had ze ook niet kunnen zeggen.... verder kon ze niet gaan, als vrouw, qui se respecte.... en toen hij, weer onhandig daarop nõg niet gereageerd had.... ja, lieve deugd, zijn hart bonsde ook zoo beklemmend.... toen had zij maar haast om gauw weg te komen.... natuurlijk....!

Tja.... welbeschouwd, was dit nu feitelijk al het beslissende moment geweest.... tenminste zoo zag en voelde hij het.... voor haar bleef nu natuurlijk nog het wachten op een nader teeken, een nadere daad van hem.... o, en die zou niet uitblijven!

Op den Seissingel was het iets luwer, maar de koude bleef hem toch onaangenaam aandoen.... donker was het hier 't begon te misten, scheen het.... alle zichtbare contoeren vervaagden nog.

Hij kwam een postbode tegen, het schijnsel van het lantaarntje danste boven den weg, wierp in den grijzen damp een lichtkegel als een kleine schijnwerper; 't kwam naderbij, even voelde hij de straling wat verblindend in zijn oogen, hoorde den grommerigen groet, dan lag de duisternis weer als een groote donkere trechter voor hem.

Wat moest hij nu doen?.... Aanbellen, vragen of ze thuis was.... en dan....?

Maar hij vertrouwde zich zelf niet, zijn zenuwen begaven zich zoo spoedig en als hij dan ging stotteren.... onzin zei.... nee-nee.... schriftelijk was veel beter.... veel meer beraden.... bezonnen.

Verrast zou ze daarom niet zijn.... o jé, nee....; gek eigenlijk, dit half ceremonieele angstvallige gedoe nu eerst nog, terwijl je met wat moed en durf ineens.... wat bliksem, ze waren immers beiden onafhankelijk en meerderjarig....!

O, daar schemerde licht, dat moest van die rij nieuwe huisjes zijn, waarvan zij er een bewoonde....

Zou hij nu aanbellen?

Zijn hart begon ineens te bonzen.

Gekheid, hij kon dat nu hier wel loopen overleggen, maar hij wist toch zeker, dat hij het niet durfde.

Kijk, maar het loopen langs dit huisje gaf hem toch dadelijk weer